

Документарац приказан на телевизији Б 92 у недељу по подне права је слика и прилика уређивачке политике на овој телевизији. Граничи се с добрим укусом и на ивици је нормалног. А у чијем је интересу приказивање нечег таквог можда је ствар РРА.

Више је него дегутантно величати један догађај у коме се, бежећи од судбине и људи које је бомбардовао, а који су грешком остали живи, спасавао један пилот НАТО.

Истини за вољу о "Ударачу 52" који је провео седам дана, након што је бомбардовао српске положаје и проузрокова, шта је већ проузроковао, говорили су аутори из Америке, говорили су они који су организовали, подржали и спровели геноцидни и паклени план којим је покушан да се уништи један народ – Срби у Босни и Херцеговини, те зато није ни чудо што је у епизоди изливено толико емоција и толико једа на "дивље" "паравојне" и поврх свега "неспособне" Србе, како се аутор трудио да покаже.

Ипак, у време када све више и више на површину испливавају истине о томе шта је НАТО чинио 1995. у Босни и Херцеговини, а недуго и у оном што је представљало остатак Југославије, више је него дегутантно величати један догађај у коме се, бежећи од судбине и људи које је бомбардовао, а који су грешком остали живи, спасавао један пилот НАТО.

Неколико стотина маринача, уз подршку борбених авиона и хеликоптера, кренуло је у цик зоре у Босну и Херцеговину. Помало су наводно страховали од дивљих Срба, али знали су да им они уствари, не могу ништа.

Према свему судећи, капетан О'Грејли је са слабашном оценом завршио, вероватно убрзани курс преживљавања, који пролазе сви пилоти и маринци армије САД. Био је престрављен, неспособан за предузимање било какве акције на плану самоодржања, чак је премро од страха и од залутале јунице која му се приближила на метар-два. Да је рецимо, овај капетан који је храбро са висине од неколико километара бомбардовао "дивље" и "паравојне" Србе, бар погледао на "Дискаверију" како тамо онај бивши маринац савлађује и најтеже препреке, било би му ваљда лакше. Овако живео је тих седам дана у паничном страху, а како рекоше актери његовог спасавања "цео свет је бринуо за њега". Само право је чудо како нико у том свету није бринуо о Србима, о деци, старцима, о ратницима о материјалним добрима, које је тај исти "Ударац" немилосрдно разарао. То је, за тај велики демократски свет, колатерална штета. НАТО је требало да "утера" страх у кости непослушног народа па ни наредба да се неизоставно, свако ко се супротстави и покуша да спречи спасавање несрећног и неспособног пилота, може без по речи убити – не одудара од злочиначких намера НАТО.

И када је дошао дванаести час, односно седми дан, све је било јасно. Неколико стотина маринаца, уз подршку борбених авиона и хеликоптера, кренуло је у цик зоре у Босну и Херцеговину. Помало су наводно страховали од дивљих Срба, али знали су да им они уствари, не могу ништа.

Дакле јадно звучи ова мелодраматична прича, ова епизода која би тебало да измами уздахе и потврди сналажљивост и храброст пилота "иза непријатељских линија".

Они паравојни митраљеви, који су рафалима испратили и ту и тамо изрешетали хеликоптер који је спасао капетана армије САД, били су, наводно, све што Срби могу да учине. На страну што су располагали, како је речено, огромном техником – очито није имао ко ни када да је употреби. А регрути, па и у код маринаца, знају шта се може учинити када се располаже таквом техником!

Уосталом, епизода из 78 дана када је "Милосрдни анђео" разарао и убијао, у име демократије, ширећи своје принципе и облике демократије (хвала им на њима показали су то американци уништавањем сопственог народа – Индијанаца, на пример) када су неки други Срби показујући неописиву храброст, знање и сналажљивиост, рушили "фантоме" и "невидљиве", као глинене голубове, а о других стотинак летелчица које су оборене да се и не прича. Дакле, јадно звучи ова мелодраматична прича, ова епизода која би требало да измами уздахе и потврди сналажљивост и храброст пилота "иза непријатељских линија". Заборавила су господа са Б 92 да је "Ударац 52" своје отровне

"Ударач 52" на "Б92"

Пише: Бранислав Костић
понедељак, 28 фебруар 2011 19:01

стреле слао и на њих и њихову децу, ако не те '95. онда четири године доцније. А последице осећамо и сада. Ваљда зато, да би се те последице скриле иза "храбрости" и "хуманости" НАТО злочинаца морамо да гледамо и слушамо жалосне приче о људима који су све друге људе сматрали обичном – колатералном штетом.